

Olvido Garsija Valdes

Voda mi je nepoznanica; vidim je, gledam, čujem i dodirujem, a ne znam ništa o njoj. Pojavljuje se u mojim stihovima; eno je u nekim pesmama.

Naspram. Živela sam naspram velike nadolazeće reke; nije toliko važno što sam živela na obali reke, već to što je reka, zbog oblika tog predela, izgledala kao da se obrušava na kuću.

Bila je to bučna voda. Nedaleko odatle, celom širinom reke, a tamo je bila široka, bujica je nadirala na nasip; količina buke zavisila je od kiše i doba godine.

Te godine je uvek bilo bučno, bila je to kišna godina.

Tada mi se činilo da buka dopire od drugih stvari, zvučne komore, spavaćih soba, unutrašnje percepcije. Nakon jednog odjeka drugi, šupalj, prazan i tih, ali satkan od zvuka, nalik zvučnoj strukturi.

Buka sa brane, od vode na brani koja proizvodi oštar i jednoličan, nasilan zvuk; ta hrpavost u glavi postaje opora, milenje groma koji tutnji, postaje šuplja, odjek bez predaha u zvučnoj šupljini. Kao u virtuelnim prostorima, čiji sistemi se otvaraju u brojnim praznim folderima, beskonačnim komorama; čovek se zagleda unutra, za slučaj da postoji još neka komora, plašeći se da postoji, jer ne zna čega tamo ima, čega tamo sve ima. Možda je i tamo voda.

Ali u vodi je svetlost. Sa svetlošću ili bez nje, s manje ili više svetlosti, i voda je drugačija. Sa svojom bukom, noću, čak i u gradu, gde noć nikada nije potpuna, voda je drugačija. „Tvrdim da se zemlja deli na vodu i misao“, umovao je *dežurni deratizator*.²

Iz fabrike svetla tunelom stižu mrtvaci. Tako je stigao i svetac na mojoj slici i njegovo zelenilo, a da nisam ni pomišljala da ću pokraj njega živeti. Ne gledamo uvek na isti način. Sada se usredsređujem na prozorska stakla, na ostatke noći, tamo na ulici su komadići zelenog gneva, čekaju.

² Autorka aludira na argentinskog pesnika i dramskog pisca Arnalda Kalvejru (Arnaldo Calveyra). (*Prim. prev.*)